

DAMIÀ BARDERA POCH

Discurs pronunciat en l'entrega del **Premi de Poesia Marià Manent** de Premià de Dalt, el dissabte 24 de novembre de 2007.

el penúltim vòmit és, d'una banda, el meu primer poemari – tal vegada una vel·leïtat de joventut – i alhora una declaració d'intencions. El treball, s'ha de reconèixer, no es pot dir que sigui homogeni ni que respongui a una voluntat única i inalterable, sinó més aviat tot el contrari. Això es deu al fet que els quatre *collages* que conté es van anar gestant al llarg de gairebé dos anys, això és, de l'octubre de 2003 – aleshores tenia 20 anys – a juny de 2005, amb un *leitmotiv* clar i radical, però no per això menys al·legòric, a saber el vòmit com a metàfora del procés creatiu, l'element que és condició de possibilitat per tal que vida i poesia es vampiritzin l'una a l'altra fins a confondre's en una redempció agònica, crepuscular. Perquè com deia Pasolini: «adoro la llum si no m'ofereix esperança». Amb esperança o sense, doncs, cada *collage* no és res més que un fragment d'experiència, perquè no només som qui som perquè ens passa el que ens passa, sinó que som qui som en relació a la manera com ens expliquem les coses que ens passen. Així, cada poema no és sinó una manera de narrar-me, de viure'm, de pintar-me o fins i tot de filmar-me.

En efecte, sempre he pensat que la poesia no deixa de ser poesia a mesura que s'allunya de la música, sinó que deixa de ser-ho a mesura que es desentén de la pintura i del cinema. I és cert que alguns em podran dir que en aquest sentit faig de la necessitat virtut, i potser no els faltaria raó, però d'alguna manera sento i penso – però sobretot sento – que l'experiència poètica no passa per una sèrie de sons encadenats, ni per l'oïda de gent que s'extasia escoltant rapsodes, sinó que passa per la interiorització lenta i iniciàtica, i en solitud, d'imatges que per la seva pròpia raó de ser esdevenen emocions, i les emocions en un imaginari tal

vegada similar a un bastó que ens ajudi a caminar. Significat, doncs, en detriment del significant, atès que aquest últim sempre m'ha semblat fals i encartonat, i en última instància el refugi ideal d'aquells que entenen la poesia com un sucedani de la vida que no viuen.

La poesia, doncs, tot i estar feta de paraules i les paraules de raó, sovint és la posada en escena d'aquelles raons que la raó no coneix.